

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. ประเภทของกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

1. ประโยชน์ของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ
2. ความหมายของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ
3. องค์ประกอบของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ
4. ประเภทของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ
5. การจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การทดสอบการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. การทดสอบการฟัง
2. การทดสอบการพูด
3. การทดสอบการอ่าน
4. การทดสอบการเขียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยในต่างประเทศ

ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ได้มีผู้ให้ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต่าง ๆ กัน ดังนี้

ปีเตอร์ ดี สตรีเวนส์ (Peter D. Stevens 1980 : 113-114) มีความเห็นว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ความสามารถที่จะรับรู้และใช้โครงสร้างหรือรูปแบบภาษาได้ถูกต้อง ตลอดจนการรับรู้และการใช้ความหมายที่เกิดจากการอ้างอิง (Referential Meaning) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจฟฟรี บรูตันและคณะ (Geoffrey Broughton et al. 1980 : 30-35) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นความสามารถที่เกิดจากการเรียนรู้ที่จะใช้ภาษาคือ ไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียงในการสื่อสารและรับข้อมูลต่าง ๆ ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ

อลัน ดี โมลเลอร์ (Alan D. Moller , 1981 : 58 - 71) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่า หมายถึง ความสามารถ 2 ด้านคือ

1. ความรู้ความสามารถในการนำระบบต่าง ๆ ของภาษาไปใช้ได้จริง ระบบของภาษาเหล่านี้ ได้แก่ กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (Syntactic) ระบบการออกเสียง (Phonology) และความหมาย (Semantic)

2. ความสามารถในการนำทักษะต่าง ๆ ไปใช้ได้จริง ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

ไลล์ เอฟ บาคแมน (Lyle F. Bachman , 1985 : 1 - 12) กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่า หมายถึง การนำภาษาไปใช้ได้จริง ซึ่งประกอบด้วยความรู้หรือความสามารถในด้านระบบเสียง (Phonology) ระบบหน่วยคำ (Morphology) และระบบโครงสร้าง (Syntax) ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยต้องคำนึงถึงตัวผู้พูด และสถานการณ์ทางสังคมซึ่งเป็นตัวกำหนดรูปแบบและหน้าที่ต่าง ๆ ทางภาษานั้น ๆ

วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood , 1986 : 6) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และหน้าที่ของการใช้ภาษานั้น ๆ ซึ่งความสามารถในการใช้ภาษาดังกล่าว ได้แก่

1. ความสามารถเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา (Linguistic Competence)
2. ความสามารถในการแยกความแตกต่างระหว่างรูปแบบของภาษา (Forms) กับหน้าที่ในการสื่อสาร (Functions)
3. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategies)
4. ความสามารถในการใช้ความหมายของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคม (Social - Meaning)

อาร์เธอร์ ฮิวส์ (Arther Hughes , 1989 : 9) กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร พอสรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนที่มีอยู่ และความสามารถในการนำไปใช้ตามวัตถุประสงค์ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2528 : 28) ได้สรุปคำกล่าวของนักภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวกับความสามารถทางภาษา โดยเฉพาะความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่า หมายถึง ความรู้ ความสามารถทางด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เสียง และความหมายอันเป็นความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา (Linguistic Competence) และความสามารถที่จะนำความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรไปใช้สื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์จริง

จากคำจำกัดความดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษในด้าน

ไวยากรณ์ คำศัพท์ เสียง และความหมาย ตลอดจนความสามารถที่จะนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์จริงทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2. องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

เอ็ดดี้ วิลเลียมส์ (Eddie Williams, 1979 : 18 -19) ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย ความรู้ 4 ประการ คือ

1. กฎเกณฑ์ทางด้านกลไกของภาษา (Mechanical Rules) กฎเกณฑ์นี้ทำให้สามารถตัดสินใจได้ว่าคำพูดนั้น ๆ ถูกหรือผิดไวยากรณ์
2. กฎเกณฑ์ในด้านความหมาย (Meaningful Rules) กฎเกณฑ์นี้จะเชื่อมโยงคำพูดกับสถานการณ์ต่าง ๆ ฉะนั้นการเลือกใช้ศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญ มิฉะนั้นจะทำให้การสื่อสารเกิดความเข้าใจผิดได้
3. ลักษณะของความสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Personal Relationship Rules) ผู้พูดสามารถใช้คำพูดและส่งสารด้วยวิธีการที่เหมาะสมหรือไม่ เกณฑ์วัดความเหมาะสมดูจากการยอมรับของคนในสังคมว่า เป็นภาษาที่เป็นแบบแผนหรือเป็นแบบกันเอง ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างด้วย
4. การยอมรับลักษณะที่ไม่ใช่ภาษา (Non - linguistic Conventions) คือ การที่ผู้พูดมีการเคลื่อนไหวและวางตนเหมาะสมหรือไม่ เช่น ท่าทาง การเคลื่อนไหวสายตา การแสดงสีหน้า เป็นต้น

ไมเคิล คานเนล (Michael Canale, 1983 : 6 - 14) และ เมอร์ริลล์ สเวน (Merill Swain, 1984 : 7 - 18) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาหรือการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์หรือหลักไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) ตลอดจนความหมายของเสียง ศัพท์ และไวยากรณ์
2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) คือ ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคมซึ่งประกอบไปด้วยวัฒนธรรมสถานภาพทางสังคม และบทบาทของบุคคลในสังคม

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความที่สื่อความหมายทางภาษา (Utterances) เข้ากันได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ เพื่อให้การสื่อสารบรรลุผล การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกในทางที่ใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด

อมรา แสงจันทร์ (2524 : 13 - 15) กล่าวถึงความสามารถในการสื่อสารว่า ประกอบด้วยความรู้ 5 ประเภทคือ

1. ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ของภาษา (Rules of Grammar) ซึ่งเริ่มตั้งแต่หน่วยเสียง หน่วยคำที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย และหน่วยทางวากยสัมพันธ์ที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งได้แก่ ประโยค ตลอดจนกระทั่งถึงความหมายของคำและประโยค

2. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้ในแต่ละกลุ่มสังคมและสถานการณ์ (Sociocultural Rules of Use) ภาษาที่ใช้ในแต่ละกลุ่มสังคมและสถานการณ์นั้นจะแตกต่างกัน เช่น ภาษาที่ใช้ในการสนทนาในหมู่ญาติพี่น้องหรือเพื่อนสนิท จะไม่เหมือนกับภาษาที่ใช้กับคนที่เพิ่งรู้จักหรือคนแปลกหน้า และภาษาที่ใช้ในวงสนทนาจึงจะไม่เหมือนภาษาที่ใช้ในโบสถ์เป็นต้น

3. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Rules of Discourse) นักภาษาศาสตร์บางท่าน เช่น เอช จี วิดโดสัน (H.G. Widdowson) ได้แยกกฎความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา (Cohesion) และความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามความหมาย (Coherence) ซึ่งกฎเกณฑ์ของความสัมพันธ์ระหว่างประโยคนี้นี้จะเน้นเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษาเท่านั้น

4. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ว่ารูปลักษณะของภาษามีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด (Probability Rules of Occurrence) ความรู้เหล่านี้เป็นความรู้ที่เจ้าของภาษามีอยู่แล้ว เช่น ภาษาที่ปรากฏในบริบท (Context) นั้น มักจะมีรูปลักษณะที่ซ้ำซ้อนกัน (Redundant) ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นมาก และเป็นหัวใจสำคัญในการที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจในบริบทที่ปรากฏอยู่

5. ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีที่จะพลิกแพลงภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Strategies) เช่น ผู้เรียนสามารถที่จะสื่อสารโดยการหลีกเลี่ยงการใช้รูปลักษณะภาษา ที่ผู้เรียนยังไม่ได้เรียนหรือยังไม่มีความชำนาญพอที่จะใช้ โดยหันไปใช้รูปภาษาอื่นที่เรียนแล้ว และมีความชำนาญในการใช้มากกว่า เพื่อสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจ

จากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางภาษาดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจในกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม มีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ จุดมุ่งหมาย และกฎเกณฑ์ทางวัฒนธรรมของสังคม ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจในด้านกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Rules of Discourse) ความสามารถที่จะใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร (Strategic Competence) ตลอดจนการยอมรับในด้านที่เกี่ยวกับท่าทาง การเคลื่อนไหว และสีหน้าประกอบกัน

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในปัจจุบันเป้าหมายหลักในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาที่เรียนมา ไปใช้ในสถานการณ์ที่มีการติดต่อสื่อสารได้จริงอย่างมีประสิทธิภาพ การที่จะให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว ครูผู้สอนจึงควรมีความรู้ความเข้าใจทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนที่สนองต่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวคือ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ทางภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

1. หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

คีท มอร์โรว์ (Keith Morrow 1981 : 59-66) เสนอแนะว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงหลักการต่างๆ ดังนี้

1. ผู้สอนควรกำหนดวัตถุประสงค์ในการสอนแต่ละคาบว่า ต้องการให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอะไรได้ เช่น ในการอ่านอาจมีจุดมุ่งหมายเพื่ออ่านคำแนะนำ การเขียนอาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อสมัครงาน การฟังอาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อเลือกเวลาที่เหมาะสมสำหรับการเดินทาง และการพูดเพื่อถามหาทิศทาง เป็นต้น การเลือกเนื้อหาให้ผู้เรียนควรคำนึงถึงวัยของผู้เรียนด้วย ประเด็นสำคัญของวิธีการสอนตามแนวนี้คือ เมื่อการสอนสิ้นสุดลง ผู้เรียนสามารถทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่แต่เดิมทำไม่ได้ และมีประโยชน์ต่อการสื่อสาร ดังนั้นการสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์จะมีประโยชน์ได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนสามารถนำความรู้นี้ไปเชื่อมโยงกับกิจกรรมในการสื่อสารได้ด้วย หลักการดังกล่าวนี้ควรนำไปใช้กับกิจกรรมในห้องเรียนด้วย เช่น บทบาทสมมุติ (Role Play) จะมีลักษณะเป็นการสื่อสารก็ต่อเมื่อมีการแสดงออกทางการสื่อสารที่แท้จริง โดยใช้ภาษาที่เรียน ไม่ควรเป็นเพียงการท่องจำเท่านั้น

2. ผู้สอนควรตระหนักว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการที่ไม่หยุดนิ่งและไม่สามารถแยกเป็นส่วน ๆ ได้ โดยไม่ทำลายธรรมชาติของกระบวนการในการสื่อสาร แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเกี่ยวข้องกับภาษาในระดับที่สูงกว่าระดับประโยค และเกี่ยวข้องกับ การใช้ภาษาในสถานการณ์ที่แท้จริง ขั้นตอนการสอนภาษาแนวนี้จึงเป็นการวิเคราะห์และสังเคราะห์ ขั้นตอนในการวิเคราะห์ ได้แก่ การที่ผู้เรียนเรียนรู้รูปแบบภาษาไปที่ละแบบหลังจากนั้น จึงนำรูปแบบเหล่านั้นมารวมกันในภายหลัง ส่วนขั้นตอนในการสอน แบบวิเคราะห์เน้นการปฏิสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบ

3. กระบวนการในการสื่อสารมีความสำคัญทัดเทียมกับรูปแบบภาษา วิธีการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน จึงเป็นความพยายามที่จะจำลองกระบวนการของการสื่อสารให้มากที่สุดเพื่อการเรียนการสอนรูปแบบภาษาจะได้อยู่ในบริบทของการสื่อสาร กิจกรรมการฝึกฝนทางภาษาจะมีลักษณะเพื่อการสื่อสารมากขึ้น หากมีปัจจัย 3 ประการต่อไปนี้

ก. ช่องว่างของข้อมูล (Information Gap) เป็นการเติมช่องว่างของข้อมูลเพื่อให้เกิดการสื่อสาร โดยปกติในสถานการณ์การใช้ภาษาที่แท้จริงนั้นการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างบุคคล 2 คนขึ้นไป โดยที่บุคคลหนึ่งจะทราบข้อมูลอย่างหนึ่ง ในขณะที่อีกคนหนึ่งไม่ทราบ ดังนั้นจุดประสงค์ของการสื่อสารจึงเป็นการเติมช่องว่างของข้อมูลนี้ กิจกรรมดังกล่าวนี้อาจเป็นลักษณะที่ผู้เรียนคนหนึ่งมีภาพอยู่ภาพหนึ่ง และคู่สนทนามีอีกภาพหนึ่งที่คล้ายกัน แต่มีบางสิ่งที่ยากหายไปได้จากถามหาได้จากฝ่ายตรงข้าม กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และทั้งสองฝ่ายจะประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมก็ได้ด้วยการใช้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ข. การเลือกสิ่งที่ต้องการพูด (Choice) ในการสนทนานั้นคู่สนทนาควรมีโอกาสเลือกเรื่องที่จะพูด และวิธีการพูดด้วยตนเอง โดยผู้พูดจะเลือกทั้งความคิดที่ต้องการสื่อสาร และรูปแบบภาษาที่เหมาะสม คู่สนทนาจึงไม่มีโอกาสทราบล่วงหน้าว่าผู้พูดจะพูดอะไร ในขณะที่กิจกรรมที่มีการควบคุม การแสดงออกทางภาษาของผู้พูด และผู้ฟัง จะเป็นกิจกรรมที่ไม่เป็นการสื่อสารที่แท้จริง

ค. การได้รับข้อมูลป้อนกลับจากผู้ฟัง (Feedback) โดยปกติผู้สื่อความหมายควรได้ข้อมูลป้อนกลับจากคู่สนทนา ซึ่งจะทำให้ผู้ส่งสารรู้ว่าการสื่อความหมายของตนได้ผลหรือไม่ เช่น ถ้าอีกฝ่ายแสดงท่าทางไม่เข้าใจ ผู้ส่งสารจะทราบได้ทันทีว่าการสื่อความหมายของตนยังไม่ดีเท่าที่ควรจึงต้องหาวิธีการอื่นมาสื่อความหมาย เช่น อาจพูดซ้ำ หรือพูดโดยเปลี่ยนรูปแบบของภาษา อธิบายเพิ่มเติมหรือใช้ท่าทางประกอบ ถ้าได้ข้อมูลป้อนกลับว่าเรื่องที่ตนพูดเป็นที่เข้าใจด้วยดี ก็อาจจะหยุดพูดหรือเปลี่ยนเรื่องพูด เป็นต้น การที่ผู้ส่งสารได้ข้อมูลป้อนกลับนี้ ทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างต่อเนื่องจนประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

4. ผู้เรียนควรเรียนด้วยการกระทำ กล่าวคือ ผู้สอนควรมีบทบาทเป็นผู้คอยช่วยเหลือ แนะนำ และจัดสภาพแวดล้อมตลอดจนกิจกรรมที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียน การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียน ได้มีการกระทำกิจกรรม และกิจกรรมที่จัดขึ้นควรมีลักษณะเป็นการสื่อสารที่แท้จริง

5. แม้ว่าแนวการสอนเพื่อการสื่อสารได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์ว่าละเลยต่อข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของผู้เรียน แต่กระนั้นข้อผิดพลาดดังกล่าวก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดพลาดเสมอไป ทั้งนี้เพราะข้อผิดพลาดดังกล่าวอาจเกิดจากการที่ผู้เรียนมิได้เตรียมตัวมากเท่าที่ควร ในขณะที่การสอนแบบเดิมพยายามหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดเหล่านี้ด้วยการควบคุมสิ่งที่นักเรียนพูด ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่ให้โอกาสให้ผู้เรียนทดลองใช้ความรู้ทางภาษาที่เรียน ฉะนั้นจึงเป็นธรรมชาติของผู้เรียนที่ได้รับอิสระในการใช้ความรู้ทางภาษา ซึ่งเป็นไปตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นได้บ้าง จึงถือว่าวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมองข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในลักษณะที่มีความยืดหยุ่นมากกว่า และให้ผลดีต่อผู้เรียนมากกว่า

ไมเคิล คานาล (Micheal Canale 1983: 17-19) มีความเห็นว่าแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการบูรณาการสิ่งต่างๆ เข้าด้วยกัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมและส่งเสริมผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในการสื่อสาร แม้ว่าความสามารถในภาษาที่เรียนจะมีจำกัด การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีข้อควรคำนึงดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบของความสามารถทางภาษา ได้แก่ ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ สังคมภาษาศาสตร์ ความสัมพันธ์ของข้อความ และกลวิธีในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร แม้จะยังไม่มีความรู้พื้นฐานที่จะพิสูจน์ได้ว่า ในการสื่อสารนั้นความรู้ทางด้านไวยากรณ์มีความสำคัญมากหรือน้อยกว่าความรู้ในด้านอื่นๆ จุดหมายหลักของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเป็นการช่วยให้เกิดการบูรณาการความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้เข้าด้วยกัน โดยให้ความสำคัญกับองค์ประกอบต่าง ๆ โดยเท่าเทียมกัน

2. ความต้องการที่จะสื่อสาร แนวการสอนเพื่อการสื่อสารต้องมีพื้นฐานและการตอบสนองต่อความต้องการในการสื่อสารตลอดจนความสนใจของผู้เรียน โดยมีการระบุรายละเอียดปลีกย่อยขององค์ประกอบของความสามารถทางการสื่อสารแต่ละองค์ประกอบไว้อย่างชัดเจน อาทิ ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ เช่น มีการระบุระดับความถูกต้องที่ต้องการของไวยากรณ์ในแต่ละสถานการณ์ ความสามารถทางด้านสังคมภาษาศาสตร์ เช่น สภาพการ (Setting) หัวข้อในการสนทนา และหน้าที่ทางภาษาที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ความสามารถทางด้านความสัมพันธ์ของ

ข้อความ เช่น ประเภทของข้อความที่ใช้ และความสามารถด้านกลวิธีในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เช่น การเรียงใช้คำศัพท์ที่ง่ายขึ้นหากไม่มีความชำนาญในการใช้ภาษามากพอ เป็นต้น

3. การมีปฏิสัมพันธ์ที่สมจริงและมีความหมาย ผู้เรียนต้องมีโอกาสเข้าร่วมในการมีปฏิสัมพันธ์อย่างมีความหมายกับคู่สนทนาที่มีความสามารถ เพื่อตอบสนองความต้องการในการสื่อสารและความสนใจของผู้เรียนในสถานการณ์การสื่อสารทางภาษาที่มีความสมจริง หลักการข้อนี้มีความสำคัญต่อกิจกรรมในชั้นเรียนและการทดสอบด้วย เช่น การทดสอบโดยให้เขียนตอบ และการใช้เทปบันทึกเสียงในการทดสอบการฟัง พูด เป็นการทดสอบที่มักไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทดลองทักษะในการสื่อสารในสถานการณ์การสื่อสารที่สมจริง ผู้สอนควรมีกิจกรรมการทดสอบที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์อย่างมีความหมายโดยผ่านสื่อที่สมจริง

4. การสอนทักษะภาษาโดยอาศัยความคล้ายคลึงกันระหว่างภาษาที่เรียนกับภาษาแม่ของผู้เรียน ในระยะเริ่มต้นของการเรียนภาษาที่สอง การพัฒนาภาษาของผู้เรียนจะพัฒนาโดยอาศัยภาษาแม่เป็นพื้นฐาน ฉะนั้นการฝึกการสื่อสารในภาษาที่สองจึงควรนำความรู้หรือรูปแบบภาษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันมาให้เรียนก่อนและสอดแทรกความรู้ที่เป็นสิ่งใหม่สำหรับผู้เรียนลงไป เช่น การสอนเรื่องการทักทายควรมีการเปรียบเทียบให้ผู้เรียนเห็นถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่างของกฎเกณฑ์ทางสังคมในภาษาแม่ของผู้เรียน และในภาษาที่เรียน ประเด็นที่คล้ายคลึงกันจะง่ายต่อการเรียนรู้

5. การใช้หลักสูตรแบบกว้าง จุดประสงค์ของโปรแกรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นการให้ข้อมูลข่าวสาร จึงควรมีการฝึกฝนและเสริมสร้างประสบการณ์ที่จำเป็นแก่ผู้เรียน โดยให้สอดคล้องกับความต้องการในการสื่อสารภาษาที่สอง ยิ่งไปกว่านั้นควรให้ความรู้ทั้งทางด้านภาษา และวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนอย่างกว้างขวาง การสอนโดยยึดหลักสูตรแบบกว้างนี้จะทำให้การบูรณาการความรู้ต่างๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความสามารถทางการสื่อสารในภาษาที่สองเป็นไปได้ง่ายยิ่งขึ้น

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2524: 24) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้อิงหลักการของแนวการสอนภาษาเพื่อใช้ตามความมุ่งหมาย (Functional-notional) โดยยึดหลักต่อไปนี้

1. เสนอบทเรียนในลักษณะของบทสนทนาสั้นๆ ใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้นให้เกี่ยวข้องกับผู้เรียนเพื่อสร้างความสนใจ มีการอภิปรายถึงจุดประสงค์ของการสนทนารวมทั้งบทบาทและสถานที่ที่มีการสนทนานั้น

2. ฝึกบทสนทนา อาจฝึกเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ ใช้กิจกรรมต่างๆ มาช่วย เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว

3. ศึกษาโครงสร้างพื้นฐานที่ปรากฏในบทสนทนาที่แสดงเนื้อความสำคัญ มีการใช้อุปกรณ์ เช่น ภาพวาด การแสดงท่าทางหรือการอธิบาย เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจว่าประโยคนั้นๆ มีความหมายเช่นไร และนักเรียนจะต้องใช้โครงสร้างนั้นได้อย่างถูกต้อง

กัทธาทิพย์ สิงหนติ และผ่าน บาลโพธิ์ (2526 :28-29) ได้สรุปแนวคิดของนักภาษาศาสตร์เกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไว้ดังนี้

1. เนื่องจากความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) ประกอบด้วยความสามารถทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) และความสามารถทางด้านสังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistic Competence) อันได้แก่ กฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรมและกฎเกณฑ์ทางการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ ซึ่งความสามารถด้านไวยากรณ์และความสามารถด้านสังคมศาสตร์มีความสำคัญทัดเทียมกัน ดังนั้นในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนจึงควรสอนความสามารถทั้ง 2 ด้านนี้ด้วย
2. แนวคิดเพื่อการสื่อความหมาย (Communicative Approach) จะขึ้นอยู่กับความต้องการที่จะสื่อความหมายของผู้เรียน (Learner's Communication Needs) ความต้องการของผู้เรียนดังกล่าวจะต้องกำหนดขึ้น โดยคำนึงถึงความรู้ทางด้านสังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistic Competence) และความรู้ทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ผู้เรียนควรจะได้รับ การฝึกฝนในการใช้ภาษาหลายรูปแบบ ซึ่งเป็นสถานการณ์ทางภาษาที่จะได้ใช้ในสถานการณ์จริง
3. ผู้เรียนต้องมีโอกาสได้สื่อความหมายทางภาษากับเจ้าของภาษา
4. ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ใช้ความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) ซึ่งผู้เรียนได้มาจากการเรียนภาษาที่สอง หรือจากการใช้ภาษาแม่ให้มากที่สุด
5. จุดประสงค์สำคัญในการเรียนการสอนภาษาที่สอง ควรเน้นเรื่องการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย กล่าวคือ จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ การฝึกฝน และประสบการณ์ที่จำเป็นสำหรับการสื่อความหมาย เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนควรจะได้ศึกษาภาษาที่สองควบคู่ไปกับการเรียนรู้ภาษาแม่ สิ่งที่ครูควรนำมาสอน ได้แก่ ความสามารถด้านระเบียบกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (Grammatical Competence) หน้าที่ในการสื่อความหมาย (Communicative Function) ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เหมาะสม (Appropriate Conditions) กฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse) และการใช้ทำเนียบภาษา (Registers) นอกจากนั้น ผู้เรียน

ควรได้รับการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของภาษาที่สองในชั้นเรียนวิชาสังคมศึกษา เพื่อจะได้มีความรู้เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่สอง

สรุปได้ว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เน้นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด รูปแบบของการฝึกเป็นไปในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) ผู้สอนจึงมีหน้าที่จัดกิจกรรมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในหมู่ผู้เรียน ไม่ว่าจะ เป็นในรูปแบบของกิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

2. ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำหรับขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น นักวิชาการด้านการเรียนการสอน ภาษาให้ความเห็นดังนี้

คริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (Christopher Brumfit 1980 : 121) กล่าวถึงขั้นตอนการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้คือ

- ขั้นที่ 1 ผู้เรียนสื่อความหมาย โดยอาศัยสื่อการเรียนการสอนช่วย
- ขั้นที่ 2 ผู้สอนเลือกสอนรูปแบบของภาษาที่ จำเป็นในการสื่อความหมาย
- ขั้นที่ 3 ฝึกรูปแบบที่ทำให้การสื่อความหมายประสบผล

โรเจอร์ สก็อต (Roger Scott 1981: 70-77) เสนอขั้นตอนการสอนภาษาไว้ 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 การบอกวัตถุประสงค์ กล่าวคือ ผู้สอนต้องบอกวัตถุประสงค์ที่จะเรียน เช่น บอกว่าคาบนี้จะเรียนเรื่องการขอร้อง การให้คำแนะนำ หรือการขอโทษ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 การแสดงภาษาในบริบท ผู้สอนแสดงให้เห็นว่าหน้าที่ทางภาษาหนึ่ง ๆ ที่ กำหนดไว้ในตอนเริ่มเรียนนั้นสามารถแสดงออกมาในรูปภาษาได้หลายรูปแบบ และความหมาย ของประโยคหนึ่งๆ อาจเปลี่ยนแปลงไปได้ขึ้นอยู่กับผู้พูด วิธีการพูดและเวลาขณะกำลังพูด การนำ เสนอเนื้อหาในแนวนี้จะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักว่าการใช้ภาษาให้ถูกกาลเทศะในสถานการณ์จริงนั้น เป็นเรื่องสำคัญ

ขั้นที่ 3 การฝึกและการถ่ายโอน เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญในเนื้อหาที่เรียน การฝึกควรมีลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ควรใช้วิธีการฝึกโดยถามและตอบแบบเดิมเพราะผู้ถามมักทราบคำตอบอยู่แล้ว หรือการฝึกกระสวนประโยค (Pattern Drill) โดยนำโครงสร้างเดียวกันมาฝึกไว้ด้วยกัน

ก็ไม่เหมาะสมที่จะนำมาฝึกเพราะอาจมีหน้าที่ทางภาษาคนละอย่างกัน ดังนั้นครูจึงควรสอนรูปแบบภาษาตามหน้าที่ทางภาษา การฝึกควรกระทำทันทีหลังจากการนำเสนอเนื้อหา โดยอาจเริ่มจากการพูดพร้อม ๆ กันเกี่ยวกับภาษาที่เรียน จากนั้นจึงให้ตอบทีละคน ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนพูดซ้ำในแนวเดิม แล้วจึงให้ผู้เรียนถามคำถาม เมื่อเห็นว่าผู้เรียนมีความสามารถที่จะตอบได้ ซึ่งอาจไม่จำเป็นต้องถูกต้องสมบูรณ์ ผู้สอนจึงกำหนดให้ผู้เรียนจับคู่กัน และฝึกสนทนาโดยเปลี่ยนบทบาทกัน ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกสิ่งที่จะพูด ผู้สอนเป็นเพียงผู้สนับสนุนและวางโครงเรื่องให้

สรุปได้ว่าแนวการสอนเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญได้แก่ ขั้นตอนเนื้อหา ขั้นตอนการฝึก และขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ขั้นตอนเนื้อหาเป็นขั้นที่ผู้สอนบอกวัตถุประสงค์เพื่อการสื่อสารที่มุ่งหวังและให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ข้อมูลนี้ประกอบด้วยความรู้ทางภาษาอันได้แก่คำศัพท์และรูปแบบภาษาที่ต้องการสอน และแนวทางในการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ขั้นตอนการฝึกเริ่มจากการให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ในแบบที่มีการควบคุม จากนั้นจึงให้ผู้เรียนฝึกโดยอิสระ ผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำแนวทางให้เท่านั้น ขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นขั้นตอนที่มุ่งให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ทางภาษาที่เรียนมาไปใช้จริงนอกห้องเรียนได้

กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาต่างประเทศตามแนวสอนเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ การสอนให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการ องค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งคือกิจกรรมในชั้นเรียน ทั้งนี้เพราะกิจกรรมในชั้นเรียนภาษาที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมาย จะส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2535 : 121)

1. ความหมายของกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

นักวิชาการได้ให้ความหมายของกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังนี้
คือ

โทมัส เอ เดอร์ (Thomas A. Durr 1980:11)กล่าวว่ากิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษหมายถึง กระบวนการทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันในเรื่องของหน้าที่ทางสังคม สถานการณ์ทางสังคม หน้าที่ของภาษาและหัวข้อเรื่องทั่วไป ๆ ตลอดจนความต้องการที่จะส่งและรับข้อมูล

วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood 1981:16-17) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารว่า เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่ได้เรียนและฝึกไปแล้วนั้น เพื่อการสื่อความหมายเฉพาะอย่างตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

เจอเรมี ฮาร์เมอร์ (Jeremy Harmer 1982 : 166-167) กล่าวถึง กิจกรรมเพื่อการสื่อสารว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารคือ กิจกรรมซึ่งผู้เรียนมีจุดประสงค์และมีความต้องการที่จะสื่อสารซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเอง โดยแสดงออกทางเนื้อหา (Content) มากกว่ารูปแบบทางภาษา (Form) และสามารถเลือกใช้ภาษาแต่ละแบบได้ถูกต้อง ในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายอยู่นั้น ผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะและจะปล่อยให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างเสรี คือ ไม่กำหนดขอบเขตของข้อมูลที่จะนำมาใช้สื่อสาร

โรเจอร์ โกเวอร์และสตีฟ วอลเตอร์ส (Roger Gower and Steve Walters 1983 : 133) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารหมายถึง กิจกรรมที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนกระทำกิจกรรมโดยอิสระ ทั้งนี้กิจกรรมนั้นจะเน้นตรงที่นักเรียนสามารถเลือกใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ได้ด้วยตนเองมากกว่าที่จะเน้นที่ตัวเนื้อหาของภาษาที่เรียน หน้าที่ของครูจะเป็นเพียงจัดเตรียมเนื้อหา ดูแลการกระทำกิจกรรมของนักเรียน โดยกระตุ้นให้นักเรียนกระทำกิจกรรมและช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่นักเรียน

สรุปได้ว่า กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่ได้เรียนและได้ฝึกไปแล้ว มาใช้สื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ครูเป็นเพียงผู้จัดเตรียมเนื้อหาและให้คำแนะนำขณะผู้เรียนทำกิจกรรมเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างเสรี

2. ประเภทกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาได้แบ่งประเภทของกิจกรรมที่ใช้สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังนี้
คือ

ไดแอน คับบลิว เบิร์กบิชเลอร์ (Diane W. Birckbichler 1977 : 13) ได้แบ่งกิจกรรมที่ใช้สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามการสร้างเสริมพฤติกรรมออกเป็น 4 ประเภทได้แก่

1. กิจกรรมที่สร้างเสริมความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) กิจกรรมประเภทนี้เน้นให้ผู้เรียนตอบคำถามได้หลายรูปแบบโดยผู้เรียนต้องพยายามใช้ศัพท์และโครงสร้างที่รู้ กิจกรรมประเภทนี้ทำให้ผู้เรียนตระหนักว่าเขาสามารถตอบคำถามได้หลายรูปแบบแม้ว่าจะมีข้อจำกัดในเรื่องของภาษาก็ตาม

2. กิจกรรมที่สร้างเสริมความยืดหยุ่นทางความคิด (Flexibility) กิจกรรมนี้จะใช้มากในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การให้นักเรียนแปลความโดยการแปลงคำวลีและประโยคให้เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง โดยยังคงรักษาเนื้อหาและความหมายเดิมไว้ (Paraphrasing) การให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) และการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ (Problem - solving)

3. กิจกรรมที่สร้างเสริมการใช้ภาษาแบบขยายความ (Elaboration) ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมักไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างพอเพียงทั้งในการพูดและการเขียน ดังจะเห็นได้จากการใช้ประโยคเดี่ยวๆ มากกว่าประโยคซับซ้อน ดังนั้นการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมประเภทนี้ จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางความคิดและสื่อความหมายได้ ตลอดจนสามารถขยายข้อความในประโยคได้

4. กิจกรรมที่สร้างเสริมให้ผู้เรียนสร้างประโยคหรือข้อความใหม่ ๆ ในภาษาที่สองได้ (Originality) กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การเขียนโคลง เรื่องสั้น หรือการเขียนเรื่องจากรูปภาพหรือการ์ตูน

วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood 1981 : 20-24) ได้แบ่งกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้คือ

1. กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาตามหน้าที่ของการใช้ภาษา (Functional Communication Activities) กิจกรรมประเภทนี้ผู้เรียนจะต้องแก้ปัญหาหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน โดยที่ผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาตามหน้าที่ของการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งในบางครั้งอาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์มากนัก แต่จะคำนึงถึงการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่ตนทราบในการสื่อความหมายในสถานการณ์ขณะนั้นได้ทันทีและได้ดีเพียงไร

กิจกรรมประเภทนี้แบ่งตามข้อมูลข่าวสารที่จะใช้ในการปฏิสัมพันธ์ออกเป็น 4 ประเภทได้แก่

1.1 การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร โดยที่ผู้เรียนมีวิธีการให้ข้อมูลอย่างจำกัด (Sharing Information with Restricted Co-operation) กิจกรรมนี้แบ่งผู้เรียนเป็นคู่หรืออาจเป็น 2 กลุ่มก็ได้เพื่อที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน ผู้เรียนคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งมีข้อมูลข่าว

สารและอีกคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง ไม่มีข้อมูลข่าวสาร ซึ่งต้องพยายามถามผู้เรียนที่มีข้อมูลข่าวสาร เพื่อที่จะได้ทราบว่าข้อมูลข่าวสารนั้นมีอะไร ทั้งนี้ผู้เรียนที่มีข้อมูลข่าวสารจะให้ข้อมูลข่าวสารโดยการตอบเพียง “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” เท่านั้น ตัวอย่างของกิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การระบุความแตกต่างของภาพ (Identifying Pictures) การหาข้อมูลข่าวสารหรือข้อความที่ขาดหายไปจากเรื่อง (Discovering Missing Information)

1.2 การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารโดยที่ผู้เรียนที่มีข้อมูลอยู่มีวิธีการให้ข้อมูลข่าวสารอย่างไม่จำกัด (Sharing Information with Unrestricted Co-operation) กิจกรรมนี้มีวิธีการแบ่งผู้เรียนเช่นเดียวกับประเภทแรกแต่แตกต่างกันที่กิจกรรมประเภทแรกจำกัดวิธีการให้ข้อมูลข่าวสารในขณะที่กิจกรรมนี้ไม่จำกัดวิธีการให้ข้อมูลข่าวสาร ผู้เรียนที่มีข้อมูลข่าวสารสามารถที่จะแนะนำอธิบาย บอกรายละเอียดหรือปรึกษาหารือกันกับผู้เรียนที่ไม่มีข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนที่ไม่มีข้อมูลข่าวสารได้มีโอกาสทราบข้อมูลข่าวสารที่ตนไม่มีหรือไม่ทราบได้ง่ายขึ้น ตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การหาความแตกต่างจากกลุ่ม (Discovering Differences) การปฏิบัติตามคำแนะนำ (Following Directions)

1.3 การร่วมมือกันในกระบวนการหาข้อมูลข่าวสาร (Sharing and Processing Information) กิจกรรมประเภทนี้แบ่งผู้เรียนออกเป็นคู่เพื่อที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน โดยที่ผู้เรียนทั้งคู่จะมีข้อมูลข่าวสารต่างกัน ดังนั้นผู้เรียนจะต้องร่วมมือกันนำข้อมูลข่าวสารที่แต่ละคนมีอยู่มารวมกันจึงจะแก้ปัญหาพร้อมกันได้ ตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การสร้างเรื่องขึ้นมาใหม่โดยการลำดับเหตุการณ์ของเรื่องต่อเนื่องให้ถูกต้อง (Reconstructing Story-sequences)

1.4 กระบวนการที่จะได้ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ มา (Processing Information) กิจกรรมประเภทนี้เน้นที่กระบวนการหรือวิธีการที่ผู้เรียนแก้ปัญหาและตัดสินใจในสถานการณ์ต่างๆ (Problem Solving)

2. กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมประเภทนี้นอกจากจะมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาตามหน้าที่ของการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังคำนึงถึงอีกว่าผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคมอีกด้วย กิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับสภาพห้องเรียนมากที่สุดได้แก่ การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) และการแสดงบทบาทสมมุติ (Role Playing)

การประเมินผลการทำกิจกรรมประเภทนี้ ครูจะประเมินทั้งความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่ และความถูกต้องในการใช้ภาษาในสังคมจริงๆ ด้วย สำหรับผู้เรียนในชั้นที่เริ่มเรียน ครูจะพิจารณาที่ความถูกต้องของการออกเสียงและไวยากรณ์ แต่สำหรับผู้เรียนในชั้นสูงครูจะพิจารณา

ทั้งความถูกต้องของการออกเสียงและไวยากรณ์ รวมทั้งความถูกต้องของการใช้ภาษาในสังคมอีกด้วย

สรุปว่าประเภทของกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ กิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ โดยผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สร้างขึ้นอย่างสมจริง เช่นการแสดงบทบาทสมมุติ การใช้สถานการณ์จำลอง การแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ โดยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน โดยทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มเล็ก

กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

1. ประโยชน์ของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีหลายประเภทดังได้กล่าวมาแล้วแต่กิจกรรมการสื่อสารที่เป็นที่นิยมอยู่ในขณะนี้ และผู้เชี่ยวชาญทางภาษาได้เสนอแนะให้นำมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารคือ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Activities)

นักวิชาการได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติไว้ต่างๆ กันดังนี้

บี พี เทเลอร์ (B.P. Taylor 1983 : 179 - 191) ได้เสนอแนะให้ใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task - based Activities) ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับภาษาที่เรียนโดยตรงและทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่สมจริง ซึ่งการให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ในการใช้ภาษาที่สมจริงนั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยเฉพาะแต่ในเรื่องการใช้ภาษาที่เหมาะสมเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้ภาษาได้ในกระบวนการสื่อสารที่แท้จริงด้วย

คริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (Christopher Brumfit 1984 : 65) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Activities) ในลักษณะที่เป็นการสร้างปัญหาให้ผู้เรียนแก้ไขหรือหาข้อสรุปว่า การให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์ ซึ่งบังคับให้ต้องใช้ภาษาอย่างมีจุดมุ่งหมาย และอย่างต่อเนื่องนั้น จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา ได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์จริง

นอกจากนี้ เทเรซา พิกา และคณะ (Teresa Pica et al, 1993 : 18) ได้ชี้ให้เห็นถึง ประโยชน์ของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task - based Activities) ว่ากิจกรรมดังกล่าวช่วยให้การ สอน ดำเนินไปได้ดีที่สุด โดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างผู้เรียน กับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นซึ่งกันและกัน สื่อความ หมายให้เข้าใจตรงกัน (Negotiation) ร่วมมือกันทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายเดียวกันหรือ แข่งขันกัน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของแต่ละบุคคล ซึ่งการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวจะช่วยให้ผู้ เรียน เกิดการเรียนรู้รูปแบบของภาษาเป้าหมาย และกลวิธีในการสื่อสาร แนวความคิดดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับแนวความคิดของลอร์ด เอลลิส (Rod Ellis 1984 : 32) ซึ่งเชื่อว่ากิจกรรมเน้นงาน ปฏิบัติช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้กลวิธีในการสื่อสาร (Communicative Strategies) เป็นต้นว่า กลวิธี ในการถอดความ (Paraphrasing) การพูดอ้อมค้อม (Circumlocuting) การเลียนแบบท่าทาง (Miming) และการขอความช่วยเหลือจากคู่สนทนา กลวิธีดังกล่าวนี้ ผู้เรียนจะใช้เมื่อไม่อาจเข้าใจ ภาษาเป้าหมาย (Target Language) หรือเมื่อต้องมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาที่เหนือกว่าความสามารถ ที่แท้จริงที่ตนมีอยู่ การที่ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับประสบการณ์ทางภาษาดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียน ใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

แจ็ก ซี ริชาร์ดส์ และคณะ (Jack C. Richards et al 1986 : 373) ให้ความเห็นว่า การใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติต่างกันหลายชนิดจะทำให้การเรียนการสอนภาษามีลักษณะเป็นการ สื่อสารมากขึ้น เพราะงานปฏิบัตินั้นจะเป็นสิ่งที่กำหนดจุดมุ่งหมายของกิจกรรมสื่อสาร ในชั้นเรียน นั้น ๆ นอกเหนือจากการฝึกปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับตัวภาษาด้านอื่น ๆ

2. ความหมายของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

เนื่องจากกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Activities) กำลังเป็นที่สนใจของคน ในวงการสอนภาษา โดยเฉพาะการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จึงมีผู้ให้คำจำกัดความของงานปฏิบัติ (Task) โดยทั่วไปว่าเป็นงานหนึ่ง ๆ ซึ่งผู้ใดผู้หนึ่งกระทำเพื่อตนเองหรือเพื่อผู้อื่น โดยอิสระ หรือเพื่อ รางวัล เช่นการทาสีรั้ว การแต่งตัวให้เด็ก การสอบใบอนุญาตขับรถ การพิมพ์จดหมาย การชั่ง น้ำหนักผู้ป่วย การแยกชนิดของจดหมาย การจองตั๋วโรงแรม การเขียนเช็ค การถามทิศทาง การช่วย ผู้อื่นข้ามถนน หรืออีกนัยหนึ่งงานปฏิบัติคือสิ่งใด ๆ ก็ตามที่มนุษย์กระทำหลากหลายชนิด ในชีวิต ประจำวันทั้งขณะทำงาน หรือพักผ่อนซึ่งมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

แจ็ก ซี ริชาร์ดส์ และคณะ (Jack C. Richards et al 1986 : 373) ให้ความหมายของงานปฏิบัติ (Task) ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาว่า คือกิจกรรม (Activity) หรือการกระทำ (Action) ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากการทำความเข้าใจทางภาษา เช่น การวาดแผนที่ขณะฟังจากเครื่องบินที่กึ่งเสียง การฟังคำบอกคำสั่ง และทำตามคำสั่งนั้น

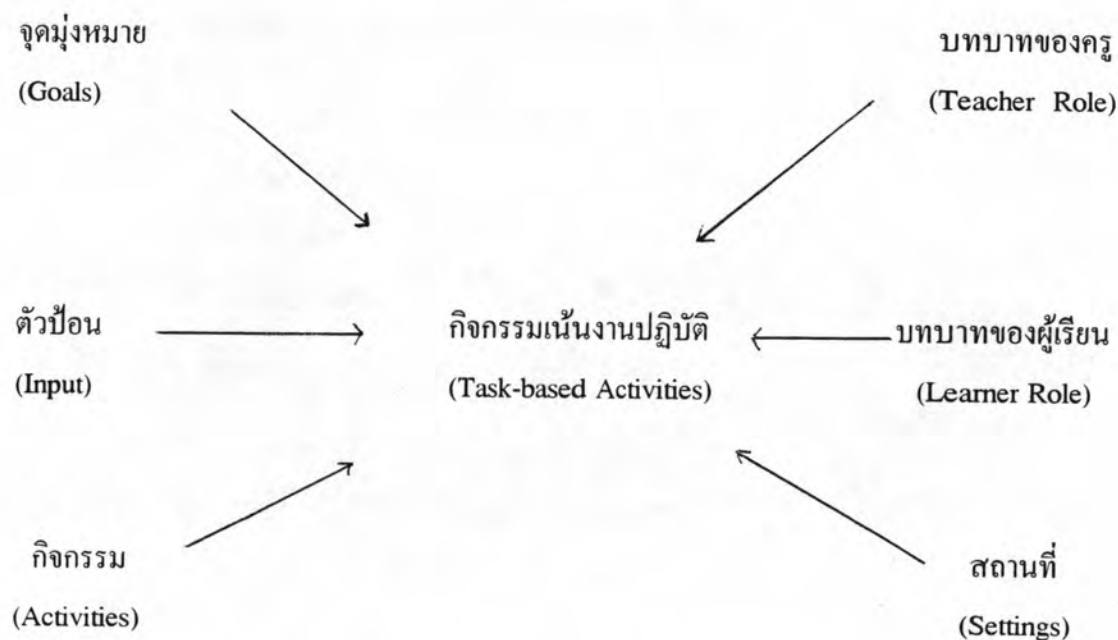
ไมเคิล พี บริน (Michael P. Breen 1987 : 28-46) ให้ความหมายของงานปฏิบัติ (Task) ว่าคือ รูปแบบของการเรียนภาษาที่มีโครงสร้าง ซึ่งมีวัตถุประสงค์เฉพาะ มีเนื้อหาที่เหมาะสมมีขั้นตอนการทำงานที่ระบุไว้ชัดเจน มีขอบเขตของผลลัพธ์ และมีจุดหมายโดยรวมเพื่อก่อให้เกิดการเรียนภาษา นอกจากนี้ขั้นตอนการทำงานปฏิบัติมีหลายรูปแบบ คือมีทั้งที่ไม่ซับซ้อนสั้น ๆ ไปจนถึงที่ซับซ้อน และมีความยาวมากขึ้น เช่น กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem solving) สถานการณ์จำลอง (Simulation) และกิจกรรมการตัดสินใจ (Decision-making)

เดวิด นูแนน (David Nunan 1989:10) กล่าวถึงงานปฏิบัติ (Task) ว่าคืองานในชั้นเรียน (Classroom Work) ซึ่งผู้เรียนร่วมกันทำความเข้าใจ ใช้ภาษา ผลิตภาษา หรือมีปฏิสัมพันธ์กันโดยใช้ภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนจะให้ความสำคัญกับความหมาย (Meaning) มากกว่ารูปแบบ (Form) ของภาษา นอกจากนี้งานปฏิบัติควรมีความสมบูรณ์ในตัวเองมีผลสัมฤทธิ์อย่างใดอย่างหนึ่ง และมีความโดดเด่นที่จะใช้ในการสื่อสารได้

จากความหมายของงานปฏิบัติ (Task) ดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่างานปฏิบัติ (Task) มี 2 ลักษณะคือ งานปฏิบัติทั่วไปที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน มิได้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ดังเช่นความหมายของไมเคิล เอช ลอง และงานปฏิบัติ (Task) ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา ซึ่งสรุปได้ว่า คือกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมให้เสร็จสมบูรณ์ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งกิจกรรมนั้นมีการระบุขั้นตอนของการดำเนินงานอย่างชัดเจน โดยผู้เรียนจะดำเนินกิจกรรมในลักษณะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้ภาษาเป้าหมายที่เน้นด้านความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา แบบฝึกของกิจกรรมมีหลายแบบคือ มีทั้งที่ไม่ซับซ้อน เช่น การทำตามคำบอกคำสั่ง จนถึงแบบฝึกที่ซับซ้อน เช่น กิจกรรมการแก้ปัญหา สถานการณ์จำลอง ตลอดจนกิจกรรมการตัดสินใจ เป็นต้น

3. องค์ประกอบของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

เดวิด นูแนน (David Nunan 1989 : 10 - 11) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ โดยแสดงไว้ในแผนภูมิดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 องค์ประกอบของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

จากแผนภูมิดังกล่าวจะเห็นว่า องค์ประกอบของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Activities) ประกอบด้วย

ก. จุดมุ่งหมาย (Goals) คือ การบอกขอบเขตของงานปฏิบัตินั้น ๆ ว่าต้องการให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายใดในการดำเนินงานปฏิบัตินั้น เช่น เพื่อพัฒนาทักษะการพูดหรือการเขียน

ข. ตัวป้อน (Input) คือ ข้อมูลที่มีลักษณะสมจริงเพื่อให้ผู้เรียนใช้ในการดำเนินงานปฏิบัตินั้นซึ่งอาจเป็นรูปของจดหมาย ข้อความจากหนังสือพิมพ์ รูปภาพ ภาพถ่าย ภาพวาด ตารางเวลา โฆษณาจากสิ่งพิมพ์ แผนที่ เป็นต้น

ค. กิจกรรม (Activities) คือ การระบุถึงวิธีการดำเนินกิจกรรมของผู้เรียนที่มีต่อตัวป้อน (Input) ในกิจกรรมนั้น ๆ กิจกรรมดังกล่าวควรเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาในลักษณะที่สมจริงเหมือนอยู่ในสถานการณ์จริง การจัดกิจกรรม ควรอยู่ในลักษณะที่กำหนดให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันโดยการให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ร่วมกัน

แก้ปัญหาให้กิจกรรมลุล่วงไป

ง. บทบาทของครู (Teacher Role) คือ การระบุว่าขณะดำเนินกิจกรรมนั้น ครูมีบทบาทอย่างไร เช่น ครูอาจเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ผู้ร่วมกิจกรรม (Participant) หรืออาจเป็นผู้สังเกตการณ์ (Observer) เป็นผู้ให้คำแนะนำ (Counselor) เป็นต้น

จ. บทบาทของผู้เรียน (Learner Role) คือ การระบุว่าขณะดำเนินกิจกรรมนั้นผู้เรียนมีบทบาทอย่างไร เช่น ผู้เรียนเป็นผู้ร่วมการสนทนา (Conversational Partner) เป็นผู้ฟัง (Listener) เป็นต้น

ฉ. สถานที่ (Settings) คือการจัดสภาพการณ์ในห้องเรียนให้เป็นสถานที่ต่าง ๆ ตามหน้าที่ทางภาษาเช่น ในร้านอาหาร ที่ทำการไปรษณีย์ เป็นต้น

เดวิด นูแนน ยังให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า องค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้สอนใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการเลือก ปรับปรุง แก้ไขเปลี่ยนแปลง และสร้างกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Activities) เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในสภาพการณ์ที่สมจริง

✓ เทเรซา พিকা และคณะ (Teresa Pica et al 1993 : 11 - 17) กล่าวถึงองค์ประกอบของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติว่ามี 2 ส่วน คือ จุดมุ่งหมาย (Goal) และงานหรือกิจกรรม (Work or Activities) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) ของงานปฏิบัติคือการระบุว่า ผู้เรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มหรือทำงานเดี่ยว เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายของงานปฏิบัตินั้น

2. งานหรือกิจกรรม (Work or Activities) แบ่งเป็นสองชนิดคือ

ก. งานที่ระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน (Interactant Relationship) ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ให้ข้อมูล (Suppliers) หรือเป็นผู้ร้องขอข้อมูล (Requesters) ขณะร่วมทำงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของงานนั้น

✓ ข. งานที่ระบุว่าผู้เรียนจำเป็นต้องมีหรือไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (Interaction Requirement) งานบางชนิดผู้เรียนจำเป็นต้องเป็นทั้งผู้ร้องขอและผู้ให้ข้อมูล งานประเภทนี้ทำให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและต่อภาษาก่อนข้างมาก เพราะเกิดการสื่อสารสองทาง (Two-way Communication) งานบางชนิดผู้เรียนคนหนึ่งเป็นผู้ร้องขอข้อมูล และอีกคนหนึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูล งานชนิดนี้ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและต่อภาษาก่อนข้างน้อย เพราะเกิดการสื่อสารเพียงทางเดียว (One-way Communication)

คริสโตเฟอร์ เอ็น แคนดลิน (Christopher N. Candlin 1987 : 10-12) ได้จำแนกองค์ประกอบของงานปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ตัวป้อน (Input) คือข้อมูลที่ใช้ในการทำกิจกรรมซึ่งอาจเป็นข้อมูลทั่วไปจากสื่อต่าง ๆ เช่น สิ่งพิมพ์ หรืออาจเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน
2. บทบาท (Roles) คือ การกำหนดบทบาทของผู้เรียนแต่ละคนว่าจะต้องปฏิบัติต่อกันอย่างไรขณะทำกิจกรรม
3. สถานที่ (Settings) คือการกำหนดห้องเรียนให้เป็นสถานที่ต่าง ๆ ตามหน้าที่ทางภาษาที่ระบุไว้ขณะทำกิจกรรม ซึ่งการระบุดังกล่าวนี้จะเป็นการเชื่อมโยงกิจกรรมในชั้นเรียนเข้ากับสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียน
4. การดำเนินกิจกรรม (Actions) คือ การระบุขั้นตอนว่าผู้เรียนจะดำเนินกิจกรรมอย่างไรจึงจะบรรลุผลสำเร็จ
5. ผลลัพธ์ (Outcomes) คือ การระบุว่าหลังจากงานปฏิบัตินั้นลุล่วงไปแล้วมีผลลัพธ์ได้ทางเดียวหรืออาจมีหลายทางก็ได้ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจหรือการแก้ปัญหาของผู้เรียนขณะทำกิจกรรม
6. ผลสะท้อนกลับ (Feedback) คือ การประเมินค่าของงานปฏิบัติว่าผู้เรียนสามารถดำเนินกิจกรรมได้บรรลุผลสำเร็จหรือไม่ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่อย่างไร ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนกับสถานการณ์จริงได้ดีหรือไม่

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ประกอบด้วยจุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติที่ระบุว่า งานปฏิบัตินั้นต้องการให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของหน้าที่ทางภาษาอย่างใดอย่างหนึ่ง ในการทำกิจกรรมนั้นผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาโดยใช้ตัวป้อนที่สมจริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงเหตุการณ์ในงานปฏิบัตินั้นกับเหตุการณ์จริงที่อาจเกิดขึ้นได้ในสถานการณ์จริง ทั้งนี้กิจกรรมนั้นจะมีการระบุขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมอย่างชัดเจน เพื่อให้ได้ผลลัพธ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ขณะเดียวกันงานปฏิบัตินั้นก็มีการกำหนดบทบาทของครูและผู้เรียนว่าจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในลักษณะใด

4. ประเภทของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

นักการศึกษาบางท่านได้กล่าวถึงประเภทของกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติดังต่อไปนี้

ซี.บี. พอลสตัน (C.B. Paulston 1979 : 6 - 21) ได้จัดแบ่งกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. กิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้บทสนทนาเพื่อสร้างและคงความสัมพันธ์ในสังคม (Social Formulas and Dialogues) ซึ่งครอบคลุมการฝึกพูดในลักษณะต่าง ๆ เช่น การพูดทักทาย (Greetings) การลาจาก (Leave-taking) การแนะนำตัว (Introducing) การขอโทษ (Apologizing) การบ่น (Complaining) เป็นต้น
2. กิจกรรมที่เป็นการสร้างปัญหาแล้วให้นักเรียนหาคำตอบ (Problem - solving Activities) โดยมีตัวเลือกในการแก้ปัญหา กิจกรรมนี้มักให้นักเรียนร่วมทำงานเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มไม่ควรเกิน 7 - 8 คน การทำงานเป็นกลุ่มใช้ได้ดีสำหรับห้องเรียนขนาดใหญ่ การจัดกลุ่มควรจัดให้มีเด็กเก่งและเด็กอ่อนอยู่คู่กัน โดยให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ไขปัญหาโดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ
3. กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role - playing) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้รับบทบาทต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นผู้กำหนดให้ กิจกรรมนี้สามารถใช้กับผู้เริ่มเรียนภาษาไปจนถึงผู้เรียนภาษาในระดับสูง ซึ่งผู้เรียนภาษาในระดับนี้ ควรมีพื้นความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมอยู่ด้วย เพราะจะช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้เร็วขึ้น
4. กิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษานอกห้องเรียน (Community - oriented Task) กิจกรรมนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาที่สมจริงในสถานการณ์จริง

คริสโตเฟอร์ เอ็น แคนดลิน (Christopher N. Candlin 1987 : 15 - 16) แบ่งกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในเรื่องของภาษา (Focus on Language Training) โดยเน้นการเรียนภาษาเป้าหมาย วัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตลอดจนข้อมูลที่นำมาใช้ในการเรียน
2. กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน (Focus on Information sharing) ผลที่ได้จากการแลกเปลี่ยนข้อมูลขณะดำเนินกิจกรรมแบ่งเป็น 4 ประเภท คือ
 - ก. ข้อมูลหรือความคิดที่ได้จากผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มหลังทำกิจกรรม
 - ข. ข้อมูลที่ได้จากการที่ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันตัดสินใจ
 - ค. ข้อมูลที่ได้จากการที่ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มนำข้อมูลของตนมารวมกัน ซึ่งก่อให้เกิดผลลัพธ์อย่างใดอย่างหนึ่ง
 - ง. ข้อมูลที่ได้จากการที่ผู้เรียนแต่ละคนค้นพบจากการแก้ปัญหาในส่วนของตน แล้วนำผลลัพธ์ที่ได้มารวมกัน อันก่อให้เกิดผลลัพธ์ในอีกรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างออกไป

3. กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนทำการวิจัยและทดลอง (Focus on Research and Experimentation) กิจกรรมประเภทนี้ เป็นกิจกรรมที่มีความซับซ้อน เน้นฝึกให้ผู้เรียนตั้งปัญหา ตั้งสมมุติฐาน ตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหา วางแผนการแก้ปัญหา วิเคราะห์และประเมินผล ตลอดจนการนำเสนอผลงาน

4. กิจกรรมที่เน้นกลวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน (Focus on Learner Strategy) โดยเน้นการที่ผู้เรียนรับรู้ปัญหา การเลือกรูปแบบในการแก้ปัญหา การสรุปอ้างอิง การตัดสินใจ ปัญหา ตลอดจนวิธีการที่ผู้เรียนนำผลลัพธ์ที่ได้ไปประยุกต์ใช้

✓ เทเรซา พิกา และคณะ (Teresa Pica et al 1993 : 19 - 20) ได้กล่าวถึงกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติว่ามี 5 ประเภทได้แก่

1. กิจกรรมสัสมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนคนที่ 1 และผู้เรียนคนที่ 2 ต่างมีส่วนของข้อมูลที่สมบูรณ์อยู่ที่ 2 คน และผู้เรียนทั้ง 2 คนนี้จะต้องทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยนข้อมูลกัน เพื่อนำข้อมูลทั้ง 2 นั้นมารวมกันให้เกิดเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์เพียง 1 เรื่อง ขณะทำกิจกรรมนั้น ผู้เรียนทั้ง 2 คนจะเป็นทั้งผู้ร้องขอข้อมูล (Requester) และผู้ให้ข้อมูล (Supplier) ในขณะเดียวกัน ดังนั้นจึงเรียกการสื่อสารในกิจกรรมนี้ว่า การสื่อสาร 2 ทาง (Two - way Communication)

2. กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) คือกิจกรรมที่ผู้เรียนคนที่ 1 และคนที่ 2 ต่างมีส่วนของข้อมูลที่เหมือนกัน แต่มีบางส่วนของข้อมูลขาดหายไป ดังนั้นผู้เรียนต่างต้องทำงานร่วมกัน ขณะทำงานร่วมกันนั้น ผู้เรียนคนหนึ่งจะเป็นผู้ร้องขอข้อมูล (Requester) ในขณะที่ผู้เรียนอีกคนหนึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูล (Supplier) และจะสลับบทบาทกันอีกครั้งเพื่อแต่ละคนจะได้มีข้อมูลที่สมบูรณ์เพียง 1 อย่าง การสื่อสารชนิดนี้เรียกว่า การสื่อสารทางเดียว (One - way Communication)

3. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem - solving Task) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันทำงานเพื่อแก้ปัญหาที่ได้รับมอบหมาย ผลลัพธ์จากการแก้ปัญหามีได้เพียงอย่างเดียว

4. กิจกรรมการตัดสินใจ (Decision - making Task) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันตัดสินใจเพื่อหาข้อสรุปอย่างใดอย่างหนึ่งจากหลาย ๆ ทางเลือกที่มีผู้กำหนดไว้ให้

5. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

กิจกรรมการแก้ปัญหา กิจกรรมการตัดสินใจ และกิจกรรมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น อาจเป็นลักษณะการสื่อสาร 2 ทาง คือ ผู้เรียนเป็นทั้งผู้ร้องขอข้อมูลและให้ข้อมูลเพื่อแลกเปลี่ยน

ข้อมูลตลอดจนความคิดเห็นระหว่างกัน หรืออาจมีลักษณะเป็นการทำงานตามลำพังโดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่เพื่อแก้ปัญหา หรือตัดสินใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ตัวอย่างของกิจกรรมแต่ละประเภท มีดังต่อไปนี้

กิจกรรมสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) มักเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนค้นหาข้อมูลจากกัน และเพื่อแก้ปัญหาหรือจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวต่าง ๆ

กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) เช่น การให้ผู้เรียนทำตามคำบอกคำสั่ง หรืออาจให้ฟังข้อความแล้ววาดรูป

กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem - solving Task) มักเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนหาความแตกต่างจากรูปภาพ (Spot the Differences) โดยผู้เรียนต้องทำงานร่วมกันเพื่อหาข้อสรุปว่า ข้อแตกต่างเหล่านั้นมีอะไรบ้าง

กิจกรรมการตัดสินใจ (Decision - making Task) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนร่วมกันตัดสินใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ส่วนมากมักเป็นการตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือกความเหมาะสมของบุคคล เช่น การตัดสินใจคัดเลือกคนเข้าทำงาน หรือตัดสินใจเลือกคนไข้โรคหัวใจว่าคนไข้ผู้ใดสมควรได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจ ผู้เรียนต้องพิจารณาเลือกคนไข้เพียงคนเดียวเท่านั้น

กิจกรรมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) มักเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายในหัวข้อที่มักก่อให้เกิดการโต้เถียงกันอย่างมาก (Controversial Topics) เช่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาเสพติด เป็นต้น

สรุปได้ว่า กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ มักเป็นกิจกรรมที่ระบุให้ผู้เรียนร่วมกันทำงานเพื่อหาข้อยุติในสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งผลที่เกิดขึ้นนั้นอาจเป็นผลลัพธ์เพียงอย่างเดียวหรืออาจเป็นผลลัพธ์ที่มีความแตกต่างกันออกไปหลายอย่าง ขึ้นอยู่กับวิธีการที่ผู้เรียนเลือกมาใช้ตัดสินใจหรือแก้ปัญหา นอกจากนี้ การสื่อสารระหว่างผู้เรียนอาจมีลักษณะเป็น การสื่อสารทางเดียว หรือ สองทางก็ได้

5. การจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

คีท จอห์นสัน (Keith Johnson 1982 : 163 - 172) ได้เสนอหลักการในการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติรวม 5 ประการคือ

1. หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) คือการถ่ายทอดสิ่งที่น่าสนใจที่ผู้เรียนได้จากการอ่านหรือฟัง แล้วนำไปบอกผู้อื่นเป็นการถ่ายโอนข้อมูล เช่น การถ่ายโอนจากทักษะอ่านไปสู่ทักษะเขียน ตัวอย่างเช่น การให้ผู้เรียนอ่านจดหมายสมัครงานของบุคคลหนึ่ง แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้จากจดหมายนั้นมากรอกในใบสมัครงาน หรือนำข้อมูลจากใบสมัคร

งานมาเขียนในรูปของจดหมายสมัครงาน ตัวอย่างการถ่ายโอนจากจากทักษะฟังไปสู่ทักษะเขียน เช่น การฟังบทสนทนาระหว่างเลขานุการกับผู้สมัครงาน แล้วนำมากรอกแบบฟอร์ม หรือเขียนจดหมายสมัครงาน นอกจากนี้ อาจเป็นการอ่านแผนที่แล้วเขียนบรรยาย หรืออ่านข้อความแล้วเขียนแผนภูมิหรือเส้นกราฟ การที่ผู้เรียนจะสามารถถ่ายโอนข้อมูลได้นั้น ผู้เรียนจะต้องเข้าใจเนื้อหาของข้อมูลและสามารถที่จะสื่อข้อมูลเหล่านั้นออกมาได้

2. หลักการการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (The Information Gap Principle) คือ การที่ผู้เรียนได้ข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ และต้องอาศัยข้อมูลจากอีกฝ่ายหนึ่ง ก่อนตัดสินใจว่าตนจะพูดหรือเขียนอะไร หลักการนี้เหมาะสำหรับสอนทักษะพูด เพราะจะทำให้เกิดการสื่อสารที่สมจริงคือ ผู้เรียนต่างไม่รู้ว่าคู่สนทนาของตนจะพูดอะไร ดังนั้นเมื่อคู่สนทนาเริ่มบทสนทนา ผู้เรียนจำต้องหาคำตอบ เพื่อให้การสนทนานั้นดำเนินต่อไป

3. หลักการสัมพันธ์เนื้อหา (The Jigsaw Principle) เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นลูกโซ่ เช่น ครูอาจให้นักเรียนคนที่ 1 เริ่มอ่านจดหมายสมัครงาน แล้วให้กรอกข้อมูลส่วนหนึ่งในใบสมัครงาน จากนั้นครูจึงให้นักเรียนคนที่ 2 อ่านจดหมายสมัครงานฉบับเดียวกัน แล้วกรอกข้อมูลอีกส่วนหนึ่งในใบสมัครงานนั้น นักเรียนทุกคนทำกิจกรรมเช่นนี้ต่อ ๆ กัน ไปเป็นลูกโซ่เพื่อให้ได้ผลงานที่สมบูรณ์ในที่สุด

4. หลักการจัดกิจกรรมแบบพึ่งพาอาศัยกัน (The Task Dependency Principle) กล่าวคือ กิจกรรมที่ครูให้นักเรียนแต่ละคนทำนั้นต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เช่น ครูให้นักเรียนคนที่ 1 กรอกใบสมัครงาน แล้วให้นักเรียนคนที่ 2 นำใบสมัครงานนั้นมาเขียนเป็นจดหมายสมัครงาน นักเรียนคนที่ 2 จะเขียนจดหมายได้ก็ต้องให้นักเรียนคนที่ 1 กรอกใบสมัครให้สมบูรณ์ก่อน ขณะทำกิจกรรมนี้ นักเรียนแต่ละคนจำเป็นต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด เพื่อที่ว่านักเรียนคนอื่น ๆ จะได้นำข้อมูลที่ถูกต้องนั้นไปทำกิจกรรมของตนเองต่อไป

5. หลักการตรวจสอบเนื้อหา (The Correction for Content Principle) คือ การตรวจสอบเนื้อหาว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูให้นักเรียนทำนั้น นักเรียนสามารถเข้าใจข้อมูลนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง จากนั้นก็จะสามารถส่งทอดข้อมูลได้อย่างถูกต้อง แต่ถ้านักเรียนไม่สามารถสื่อสารกันได้ อย่างมีประสิทธิภาพก็ต้องพิจารณาตรวจสอบในเรื่องของความถูกต้องทางไวยากรณ์ เพราะบางครั้งการที่นักเรียนไม่สามารถสื่อสารกันได้นั้น อาจมาจากความผิดพลาดด้านไวยากรณ์

โดยสรุปแล้ว การจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ควรจัดกิจกรรมให้มีลักษณะเป็นการถ่ายโอนข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง เช่น จากการอ่านไปสู่การเขียน นอกจากนี้ควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสอบถามข้อมูลที่ไม่ทราบจากคู่สนทนา ซึ่งเป็นการฝึกในสถานการณ์ที่สมจริง หรืออาจให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่มีความ

สัมพันธ์กัน ฟังพาดูด้วยกัน เพื่อให้กิจกรรมนั้นบรรลุผลสำเร็จ ประการสุดท้าย ครูควรมีการตรวจสอบว่านักเรียนสามารถทำกิจกรรมนั้น ๆ ได้ถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ได้ครูควรพิจารณาว่า อาจเป็นเพราะความผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์

การทดสอบการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น การทดสอบนับว่าเป็นขั้นตอนหนึ่งที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการเรียนการสอน เพราะจะทำให้ครูสามารถประเมินผลการเรียน ของผู้เรียนได้ว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ ขณะเดียวกันผู้เรียนก็สามารถประเมินการเรียนของตนเอง ได้ว่าอยู่ในระดับเป็นที่น่าพอใจหรือไม่

ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารดังต่อไปนี้

เจ.บี. ฮีตัน (J. B. Heaton 1981 : 92 -93) ให้ความเห็นว่า การทดสอบความสามารถของผู้เรียนด้านองค์ประกอบของภาษาได้แก่ เสียง ศัพท์ ไวยากรณ์ และการทดสอบทักษะรวม ๆ นั้นขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน และจุดมุ่งหมายของการทดสอบนั้น ๆ ถ้าผู้เรียนเรียนภาษาในระยะสั้น ๆ การทดสอบมักเกี่ยวกับการทดสอบองค์ประกอบของภาษา แต่ไม่ควรเน้นทดสอบด้านนี้มากเกินไปเพราะจะเป็นผลเสียต่อการสอนเพื่อการสื่อสาร เพราะในปัจจุบันนักภาษาศาสตร์ยังไม่มีความรู้เพียงพอที่จะตัดสินได้ว่า องค์ประกอบของภาษาส่วนใดสำคัญกว่ากันที่จะให้ผู้เรียนเรียนรู้ในแต่ละระดับของการเรียนรู้ การทดสอบความชำนาญทางภาษาที่ดีที่สุดคือ การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ที่คล้ายชีวิตจริง ดังนั้น ความคล่องแคล่วในภาษาจึงเป็นความสามารถที่จะแสดงความคิด ความจริงและทัศนคติได้อย่างชัดเจน ทั้งในการพูดหรือการเขียน รวมทั้งความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่ได้อ่านหรือได้ยิน สามารถทดสอบได้โดยแบบสอบถามเข้าใจในการฟัง การอ่าน การสัมภาษณ์ และเรียงความ ซึ่งเป็นการประเมินผลการแสดงออกด้านทักษะทางภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง

จอห์น ดับเบิลยู ออลเลอร์ (John W. Oller 1976 : 151) ให้ความเห็นว่า ความสามารถทางภาษาเป็นการรวมความสามารถของการปะทะสังสรรค์เข้าด้วยกัน และไม่สามารถทดสอบโดยแยกเป็นส่วน ๆ ได้ กล่าวโดยสรุปคือ ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถโดยส่วนรวม (Global) และต้องการการบูรณาการเข้าไว้ด้วยกัน (Integration)

เพื่อนำไปปฏิบัติในชีวิตจริงและไม่สามารถทดสอบด้วยแบบสอบไวยากรณ์ การอ่านหรือศัพท์และการทดสอบส่วนย่อยอื่น ๆ ออลเลอร์ จึงเสนอแบบสอบโคลซ (Cloze Test) ซึ่งเป็นแบบสอบสมรรถนะทางภาษาที่ต้องอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนมาใช้ได้อย่างประสบผลสำเร็จ

รีเบ็กกา เอ็ม วาเลทท์ (Rebecca M. Valette 1977 : 12) มีความเห็นว่า การทดสอบความสามารถในการสื่อสารนี้ เน้นที่ความสามารถของผู้เรียนที่จะสื่อสารในสถานการณ์เฉพาะ การวัดความสามารถในการสื่อสารนี้ มิใช่ดูจากความถูกต้องเกี่ยวกับภาษา แต่วัดความสามารถของผู้เรียนที่จะพูดหรือเขียนหรือเข้าใจข้อความได้ ฉะนั้น การจะถือว่าผู้เรียนทำผิด (Error) ก็ต่อเมื่อความผิดนั้นเข้ามาแทรกแซงการสื่อสาร แบบสอบความสามารถในการสื่อสาร อาจได้รับการพิจารณาว่าเป็นแบบสอบทักษะภาษารวม (Global Language Test) แม้ว่าแบบสอบทักษะรวมนี้จะรวมถึงการวัดความชำนาญทางภาษาโดยทางอ้อมด้วย เช่น การเขียนตามคำบอก เป็นต้น

อาจกล่าวได้ว่าการทดสอบความสามารถในการสื่อสารนี้ มิใช่การทดสอบเกี่ยวกับภาษา ด้านเสียง ศัพท์ และไวยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นการวัดความสามารถด้านการสื่อสารของผู้เรียน ในสถานการณ์จริงทั้งด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน

1. การทดสอบการฟัง

เดวิด ครอส (David Cross 1992 : 191-209) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการทดสอบการฟังว่า การฟังเป็นกระบวนการในการปฏิสัมพันธ์ การทดสอบการฟังอาจต้องทดสอบร่วมกับทักษะอื่นด้วย ลักษณะการทดสอบการฟัง อาจทำได้ดังนี้

ก. การฟังข้อความแล้ววาดภาพตามสิ่ง (Listen and Draw)

ข. การเขียนคำบอกแบบระบุคำที่ต้องการ (Focused Dictation) เช่น ให้ฟังข้อความแล้วเขียนคำที่ระบุไว้ เช่น เขียนคำคุณศัพท์ หรือคำกริยา เป็นต้น

ค. การฟังข้อความแล้วตอบคำถามแบบเลือกตอบ โดยมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว ในแต่ละคำถามข้อความที่ฟังอาจเป็นบทสนทนาสั้น ๆ หรือเรื่องสั้น คำถามที่ใช้ทดสอบควรครอบคลุมความสามารถ ดังต่อไปนี้

1. การจำแนกคำพูดที่ฟังแล้วบอกเป็นคำหรือวลีที่มีความหมาย และรู้จักประเภทของคำต่าง ๆ

2. การเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้ฟังกับความรู้อื่นๆ ของตนเอง

3. การรู้จักเนื้อหาที่เป็นสำนวนและที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ของข้อความที่ฟัง
4. การแปลความหมายของจังหวะ การเน้นคำและระดับเสียง เพื่อบอกจุดเน้นของข้อความและลีลาอารมณ์ของเรื่องที่ฟัง
5. การสรุปข้อความที่จำเป็นจากข้อความที่ฟังโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจข้อความทุกคำ

2. การทดสอบการพูด

วาสนา โกวิตยา (2525 : 175-176) กล่าวถึง การทดสอบทักษะการพูดว่า สามารถทดสอบได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ก. การทดสอบการพูดโดยทางตรง เป็นการให้นักเรียนพูดในสภาพที่เป็นจริง หรือในสถานการณ์จำลองที่สมจริง เช่น การพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ การสัมภาษณ์การถามข้อมูลจากเหตุการณ์ในภาพ การใช้กิจกรรมปฏิบัติสัมพันธ์ การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

ข. การทดสอบการพูดโดยทางอ้อม เป็นการทดสอบโดยใช้วิธีที่สัมพันธ์กับทักษะการพูดโดยตรง เช่น การระลึกได้ (Recognition) ลักษณะการทดสอบมีดังนี้

1. การอ่านบทสนทนาที่มีข้อความบางตอนขาดหายไป แล้วเลือกคำตอบที่กำหนดไว้มาเติมให้สมบูรณ์ โดยให้คะแนนสำหรับคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวสำหรับคำตอบแต่ละแห่ง การทดสอบดังกล่าวนี้ ควรครอบคลุมองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ดังนี้ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako 1983 : 139)

ระดับเสียง ได้แก่ การออกเสียงสระ พยัญชนะ ระดับเสียง การเน้นเสียงหนัก และการเชื่อมโยงเสียงของคำต่าง ๆ

โครงสร้างทางไวยากรณ์

ความเหมาะสมของสถานการณ์ทางสังคม

ความคล่องแคล่ว

2. การเขียนวงกลมล้อมรอบพยางค์ที่เน้นหนักคำที่กำหนดให้

3. การทดสอบการอ่าน

การทดสอบการอ่านเป็นการทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งมีลักษณะการทดสอบดังนี้

ก. การอ่านข้อความแล้วตอบคำถามแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Reading) โดยให้คะแนนสำหรับคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวจากตัวเลือกที่กำหนดให้ 4-5 ตัวเลือก คำถามสำหรับทดสอบความเข้าใจในการอ่านดังกล่าวนี้ เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1969 : 59-69) เสนอแนะว่า ควรครอบคลุมความสามารถ 3 ด้าน คือ

1. ด้านภาษาและสัญลักษณ์ ได้แก่ ความสามารถในการเข้าใจความหมาย ส่วนใหญ่ของคำที่ปรากฏในบทอ่าน การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท เข้าใจโครงสร้าง ประโยคและระบบคำจากลักษณะภาษาที่เขียน เป็นต้น

2. ด้านความคิด ได้แก่ ความสามารถในการระบุจุดประสงค์ของผู้เขียนและ ความคิดสำคัญของเรื่องที่อ่าน สามารถสรุปและอนุมานจากสิ่งที่อ่านได้ เป็นต้น

3. ด้านอารมณ์และลีลาของเรื่องที่อ่าน ได้แก่ ความสามารถในการบอก ทิศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่อ่าน และผู้อ่านเข้าใจอารมณ์ของเนื้อเรื่องที่อ่าน สามารถระบุวิธีและ แนวการเขียนของผู้เขียนได้ เป็นต้น

ข. การจัดเรียงข้อความที่จัดวางไว้อย่างสับสน (Scrambled Texts) โดยให้อ่าน ข้อความ ซึ่งเป็นประโยคที่เรียงกันไว้อย่างสับสนแล้วเรียงลำดับของข้อความให้ถูกต้องตาม เนื้อเรื่อง

ค. การเติมข้อความที่ขาดหายไป เช่น แบบสอบโคลซ เป็นต้น

4. การทดสอบทักษะการเขียน

บ้งอร สว่างวโรรส และ เขียวภา พุกกะคุปต์ กล่าวถึง การทดสอบการเขียน แบบปรนัยว่ากระทำได้หลายวิธี แต่ที่นิยมใช้กันมีดังนี้

ก. การเลือกจากคำตอบหลายคำตอบเพื่อใช้แทนคำที่ให้มีมา (Multiple-choice Items Replacement) ผู้ออกข้อทดสอบอาจจะให้คำตอบมา 3-5 คำตอบ และให้ผู้เข้าสอบเลือกคำตอบที่ ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว ข้อสอบแบบนี้ใช้ทดสอบความรู้ได้หลายเรื่องทั้งความรู้ในทางไวยากรณ์ ตัวสะกด การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

ข. การเลือกจากคำตอบหลายคำตอบเพื่อเติมในช่องว่าง (Multiple - choice Items Completion) ข้อทดสอบชนิดนี้ผู้สร้างข้อทดสอบให้คำตอบมาหลายคำตอบ แล้วให้ผู้เข้าสอบ เลือกเพียง 1 คำตอบ เพื่อเติมลงในช่องว่างให้ได้ความที่สมบูรณ์

ค. การเติมคำลงในช่องว่าง (Completion) ผู้สร้างข้อทดสอบจะให้ผู้เข้าสอบเติม คำลงในช่องว่างเองเพื่อให้ข้อความสั้น ๆ สมบูรณ์

ง. การค้นหาที่ผิด (Error-recognition Items) ผู้สร้างแบบทดสอบจะให้ข้อความมา โดยแบ่งออกเป็นสั้น ๆ เพื่อให้ผู้เข้าสอบพิจารณาว่าข้อความส่วนไหนไม่ถูกต้อง

จ. การจัดลำดับเรื่อง (Organization หรือ Coherence) ผู้สร้างข้อทดสอบ จะให้ เนื้อเรื่องโดยแบ่งมาเป็นประโยค ๆ และปะปนกันมาเพื่อให้ผู้เข้าสอบเลือกว่าประโยคใดควรมา ก่อนมาหลังกว่ากัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปงานวิจัยเป็น 3 หัวข้อ คือ งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิไลวรรณ วรรณวิสุทธิ (2526 : 5) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ดจำนวน 221 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบขึ้นมา 1 ชุด ซึ่งประกอบด้วยการวัดทักษะการฟัง 4 ตอน คือ การเก็บใจความสำคัญของข้อความ ความเข้าใจข้อความ ความเข้าใจคำบอกเล่าเพื่อเก็บ รายละเอียดและการถ่ายทอดข้อความได้ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐานการวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการเป็นเกณฑ์ในการวัดผล ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน โดยที่ความเข้าใจข้อความและการถ่ายทอดข้อความต่อได้ อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อนและอ่อนมาก

วันฉวี สีสัททิม (2528 : 96 - 97) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร” ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล 6 โรงเรียน จำนวน 180 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนเอกชน 6 โรงเรียน จำนวน 180 คน แบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้ประกอบด้วยทักษะฟัง - พูด อ่านและเขียน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทุกทักษะสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และเมื่อพิจารณาในแต่ละทักษะพบว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มด้วย นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร

ได้คะแนนสูงสุดในทักษะเขียน รองลงมาคือ ทักษะฟัง - พูดและทักษะอ่านตามลำดับ แต่นักเรียนในโรงเรียนเอกชนได้คะแนนสูงสุดในทักษะอ่าน รองลงมาคือ ทักษะเขียน และทักษะฟัง-พูดตามลำดับ

2. ในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตรวมทุกทักษะ และในทักษะฟัง - พูด และทักษะเขียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ค่ามัชฌิมเลขคณิตในทักษะอ่าน ของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรกุล (2530 : 58 - 60) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย” กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา จำนวน 1,380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการฟัง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของริเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส ดิสิก (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับ ทักษะ กลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของทุกระดับการฟัง ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก ค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนแต่ละระดับชั้นเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับที่ 1 - 5 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ศุภรัตน์ ภัทรานนท์ (2531 : 53 - 54) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย” กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 330 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถด้านการพูด ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ ริเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส ดิสิก (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่

3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 มีความสามารถด้านการพูดผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่านิยมเลขคณิตเรียง ตามลำดับจากมากไปหาน้อยตามระดับที่ 1-5

สุมณฑา วิรุฬญาณ (2530 : 82) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย” กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 -6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส ดิสิก (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งระดับการอ่านเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ ค่านิยมเลขคณิตของนักเรียนแต่ละชั้นเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่านิยมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่านิยมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ศิริพร พัวพันธ์ (2531 : 109 - 110) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถด้านการเขียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส ดิสิก (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) เพื่อวัดระดับความสามารถด้านการเขียน 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ได้ค่านิยมเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยตามระดับที่ 1 - 5 โดยมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก

เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านการเขียนผ่านระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคม โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 57.87 ซึ่งอยู่ในระดับอ่อน โดยนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุด โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็น ร้อยละ 61.10 รองลงมา คือ นักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ - ภาษาต่างประเทศ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 57.71 และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ - คณิตศาสตร์ ได้ ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 54.74 ตามลำดับ

จริยา พานิชผล (2532 : 20-52) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร” กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 600 คน ซึ่งเป็นนักเรียนแผนการเรียนสายวิชาสามัญ ได้แก่ แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคม โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 57.87 ซึ่งอยู่ในระดับอ่อน โดยนักเรียนแผน การเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุด โดยค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 61.10 รองลงมาคือ นักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 57.71 และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 54.74 ตามลำดับ

นันทวิทย์ พรพิบูลย์ (2537 : 87 - 94) ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ” ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตนักศึกษาปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 224 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 3 ด้าน คือ ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย และความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการวิจัยพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 54.44 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง โดยนิสิตนักศึกษามีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้าน

กลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุด คือ ร้อยละ 58.03 รองลงมา คือ ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษาได้คำมีชนิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 54.23 และความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ได้คำมีชนิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 51.57 ตามลำดับ เมื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง พบว่า นิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคำมีชนิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี ส่วนนิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางเขน และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำมีชนิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างอ่อน สำหรับนิสิตจากสถาบันอื่น ๆ มีคำมีชนิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

อรสา บุรณะกิจ (2530 : 36 - 39) ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลักในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารเสริมบทเรียนกับการสอนตามปกติ” กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัยประจำปีการศึกษา 2530 จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 50 คนและกลุ่มควบคุม 50 คน สำหรับกลุ่มทดลองผู้วิจัยสอนโดยเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตอนท้ายคาบเรียนและแต่ละคาบ ขณะที่กลุ่มควบคุมผู้วิจัยสอนตามปกติ จากนั้นเมื่อสิ้นสุดภาคการศึกษา นำแบบสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารมาทดสอบนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยมีการเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

พนัสนิธิ ฌ ตะแก้วทุ่ง (2531 : 91) ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียน เจตคติ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อความหมายและการสอนตามคู่มือครู” โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน จากโรงเรียนทุ่งมะพร้าววิทยา จังหวัดพังงา ใช้ระยะเวลาในการสอนรวม 3 สัปดาห์ หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบวัดเจตคติและความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่า เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมาย สูงกว่ากลุ่ม ควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พิทยา ฉิ้นไพศาล (2532 : 48 - 52) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนทุกสาขาวิชา (Immersion Program) และนักศึกษาที่เรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษ เป็นสื่อในการสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ (Non - Immersion Program) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ” กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2532-2533 คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 50 คน โดยแบ่งเป็น สองกลุ่มคือ นักศึกษาที่เรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนทุกวิชา 25 คน เป็นกลุ่มทดลอง และนักศึกษาที่เรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ 25 คน เป็นกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มทดลองแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการเรียนสูงกว่า และยังพบว่า เจตคติและแรงจูงใจของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบสอบถามสูงกว่าเช่นกัน

3. งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมนันทนาการปฏิบัติ

นฤมล กลั่นเจริญ (2530 : 40 - 49) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยาคม ที่เรียนโดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ” กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนขอนแก่นวิทยาคม จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการ สื่อสาร เสริมหนังสือ Junior Active Context English เล่ม 1 จำนวน 13 บทเรียน โดยแต่ละบทเรียนมีกิจกรรมเสริมตามความจำเป็นของเนื้อหา รวมทั้งสิ้น 14 กิจกรรม ซึ่งแต่ละกิจกรรมจัดตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาได้แก่ การทักทาย การถามและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งของ การอธิบายสิ่งของ การถาม - ตอบ เกี่ยวกับตำแหน่งของสิ่งของ การขอร้อง การถามและ เล่าเรื่องสิ่งที่ได้เกิดขึ้น การถามและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งของ การขอให้บุคคลปฏิบัติตามที่ ร้องขอ การนับเลข การอธิบายลักษณะของบุคคล การถาม - บอกเวลา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษรายวิชา อ.011 ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติเสริมบทเรียน กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีประจำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ พบว่าเจตคติของกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติมี ดังนี้คือ

นักเรียนรู้สึกสนุกกับการเรียน นักเรียนเห็นว่า ครูผู้สอนจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมาก และเห็นว่ากิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติช่วยให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาภาษาอังกฤษ

กาญจนา รัตนโชติช่วง (2530 : 36 - 43) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลของการจัดกิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 แผนกช่างไฟฟ้า” กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 แผนกช่างไฟฟ้า ปีการศึกษา 2539 วิทยาลัยเทคนิคฉะเชิงเทรา จำนวน 80 คน ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือ คือกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารเสริมหนังสือ Technical English Book 1 จำนวน 15 บท แต่ละบทมีกิจกรรมเสริมบทเรียน ได้แก่ การถ่ายโอนข้อมูลลงในตาราง ไดอะแกรม รูปภาพ การเล่นเกมทางภาษา และการแสดงบทบาทสมมติ นอกจากนี้มีการเสริมเนื้อหาใหม่แทนเนื้อหาในบางบท ซึ่งเป็นความรู้ทางช่างอุตสาหกรรม ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมเสริมที่มุ่งงานปฏิบัติ กับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค 1 พบว่านักศึกษากลุ่มทดลองรู้สึกสนุกสนานกับการเรียน และเห็นว่า ครูจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษมาก นอกจากนี้ยังเห็นว่ากิจกรรมกลุ่มแบบมุ่งงานปฏิบัติช่วยให้เข้าใจเนื้อหาในบทเรียนมากขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เอลิซาเบท การ์เนอร์ จอยเนอร์ (Elizabeth Gamer Joiner , 1974 : 2838)

แห่งมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอไฮโอ ได้ทำวิจัยเพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ของประสิทธิภาพระหว่างวิธีการฝึกพูดที่เน้นการสื่อสารกับวิธีการฝึกพูดที่ไม่เน้นการสื่อสารของผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงประสิทธิภาพของวิธีการทั้งสองที่มี ต่อทักษะทางภาษาทุกด้านและทัศนคติของผู้เรียนด้วย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 54 คน ซึ่งเคยเรียนภาษาฝรั่งเศสมาก่อน แต่ต้องเริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศสใหม่ เพราะคะแนนที่ได้จากการสอบเพื่อจัดลำดับต่ำมาก นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 ชั้นเรียน ได้รับการสอนโดยครูผู้สอน 3 คน ซึ่งแต่ละคนจะสอนโดยวิธีต่างกัน นักศึกษาในกลุ่มทดลองมารับการฝึกโดยวิธีฝึกพูดที่เน้นการสื่อสาร ส่วนนักศึกษาที่ได้รับการฝึกโดยวิธีการฝึกพูดที่ไม่เน้นการสื่อสารจะได้รับการฝึกหลายแบบทั้งในการฝึกกระสวนต่าง ๆ การโต้ตอบบทสนทนาที่ตรงไปตรงมา และในรูปตามตอบซึ่งเป็นไปในลักษณะที่ไม่เป็นไปตามสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

กลุ่มก่อนการสอนด้วยข้อสอบ The Modern Language Aptitude Test และ ข้อสอบ Verb Form B. ของ Torrence Test of Creative Thinking และหลังจากสอนไปจนจบภาคเรียนแล้วผู้วิจัยได้ทดสอบการฟัง การอ่าน การเขียน การพูดที่ถูกต้องและสมรรถภาพในการติดต่อสื่อสาร นอกจากนี้ผู้วิจัยยังให้นักศึกษากรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติอีกด้วย ผลการวิจัยปรากฏว่าประสิทธิภาพของทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยวิธีการฝึกพูดที่เน้นการสื่อสาร สามารถทำคะแนนในข้อสอบที่เกี่ยวกับสมรรถภาพในการติดต่อสื่อสารได้ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยวิธีพูดที่ไม่เน้นการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่า วิธีการฝึกพูดที่เน้นการสื่อสารสามารถใช้ได้ผลในการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถภาพในการติดต่อสื่อสาร และผลจากการค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าสามารถนำไปอ้างอิงได้เฉพาะนักศึกษาที่เริ่มเรียนวิชาภาษาฝรั่งเศส โดยมีประสบการณ์ในการเรียนภาษานั้นมาก่อนแล้วเท่านั้น

เอ็นเค เอส โคลา อิวอนเน (Henke Escola Yvonne 1980 : 1985 - 1986 - A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อพัฒนาการของทักษะฟัง-พูด นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาวเยอรมันที่ศึกษาอยู่ในระดับเตรียมอุดมศึกษา ในรัฐแมริแลนด์ จำนวน 60 คน โดยผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน โดยกำหนดให้กลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะฟัง-พูด โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะฟัง-พูดมากขึ้น

2. งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

เอ็น เอส พรอบู (N.S. Prabhu 1979 : 136- 139) ได้จัดทำโครงการสอนนักเรียนโดยใช้หลักสูตรการสอนที่ใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Syllabus) นักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มทดลองคือนักเรียนที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศอินเดีย มีอายุระหว่าง 13 - 14 ปี และเคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลา 3 ปี บทเรียน ที่ผู้วิจัยนำมาใช้สอนนั้นจะประกอบด้วยกิจกรรม 1 กิจกรรมทุกบทเรียน ตัวอย่างของกิจกรรมเสริมบทเรียน เช่น การอ่านแผนที่ การตีความจากตาราง การให้นักเรียนแก้ปัญหาต่าง ๆ เป็นต้น ครูเป็นเพียงผู้คอยอธิบายวิธีการทำกิจกรรมให้นักเรียนโดยอธิบายเพิ่มเติมให้ชัดเจนขึ้น ในระยะเดือนแรก ๆ โครงการสอนนี้ประสบปัญหามาก เพราะมีนักเรียนจำนวนน้อยที่สามารถทำกิจกรรมได้ แต่ในระยะหลังโครงการสอนนี้เริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ และในการประเมินผลโดยใช้การทดสอบในตอนท้ายของโครงการในปีแรก ปรากฏผลเป็นที่น่าพอใจ จึงได้มีการดำเนินโครงการสอนโดยวิธีนี้ในปีต่อ ๆ มา

แคเธอรีน ดอห์ตี และเทเรซา พิกา (Catherine Doughty and Teresa Pica 1986 : 305 - 325) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติชนิดการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) โดยทำการวิจัยเรื่องนี้อย่างต่อเนื่อง 2 ครั้ง ครั้งแรกเพื่อศึกษารูปแบบในการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ว่ากิจกรรมแบบใดจะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ส่วนการวิจัยครั้งที่ 2 เป็นการเปรียบเทียบลักษณะของกิจกรรม 3 รูปแบบ คือ กิจกรรมประเภทที่มีครูเป็นศูนย์กลาง กิจกรรมกลุ่มเล็ก และกิจกรรมคู่ ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนศึกษาผู้ใหญ่ และครูสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งมีความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับกลาง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งแรก คือ งานปฏิบัติประเภทแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เรียกว่า การแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทาง (Two-way Information Gap) และงานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า งานปฏิบัติประเภทแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทางช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษามากกว่างานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ส่วนงานวิจัยครั้งที่สอง ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบการเข้าร่วมกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเป็นสามรูปแบบดังกล่าวข้างต้น ผลการวิจัยพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมที่มีครูเป็นศูนย์กลาง ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่น้อยที่สุด การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเล็กและกิจกรรมคู่ ทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้พอ

ลีแอน สโตน (LeeAnn Stone 1991 : 79-90) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติประเภทที่ทำให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ต่อภาษาที่เรียน โดยเน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมในห้องปฏิบัติการทางภาษา เช่น ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งจากแถบบันทึกเสียง สนทนาโต้ตอบกับแถบบันทึกเสียง ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน บรรยากาศในชั้นเรียนดำเนินไปด้วยดี ผู้เขียนมีทักษะด้านการฟังและพูดสูงขึ้น

เมห์เหม็ด อาลี ซีเชกแดค (Mehmet Ali Cicekdag 1995 : 59-64) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติประเภทการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) และกิจกรรมการถามความคิดเห็น (Opinion Gap) โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สมจริง เช่น ให้ผู้เรียนเล่นเกมทางภาษา การแข่งขันตอบคำถามและแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน เพื่อทำให้ข้อมูลของตนสมบูรณ์ขึ้น ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการทำงานร่วมกันเพื่อพิจารณาและอภิปรายในหัวข้อที่กำหนด ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษา และมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น